

Soykırımın son sığınağı Sincar da düşerse

Posted on 13/08/2014

Baron Tomas ile çok kere Mardin'deki sözde "Şahkulu" Konağı'nın tarihi üzerine çok kez sohbet etmişliğimiz olmuştur.

Tomas Beyin babası, bu konakta doğmuştu.

Mardin'de Alman ve Osmanlı zabitlerinin ortak bir karargahı vardı. (Bu karargahın resmini, Prof. Verjine Szanlian'ın 700 tanıklığı içeren, "Ermeni Soykırımı" başlıklı, mufassal sözel tarih çalışmasının kapağına koymuştur. Merak eden oradan görür.)

Tomas Beyin babaannesi, o cesur kadın, telaş içinde ergenlik çağındaki oğlunu kurtarmak için bu karargaha koşturuyordu.

Çünkü, bir çocuk kafilesi, Sincar dağındaki Êzidilere doğru yola çıkarılmak üzere idi.

Ama Osmanlı zabitlerinden biri, "yaşı büyük" deyip oğlunu kafileden çıkarıp almıştı. Tam kafasına kurşun sıkıp infaz etmek üzere iken, karargahtan bir Alman subay çıkınca, bu "barbar" kanlı görüntü ile Osmanlının "imajını" sarsmak istemedi.

İşte bu andan yararlanan o cesur ana, oğlunu tekrar Sincar kafilesinin içine itekledi. Tabii tekrar çekip almasın diye zabitin eline bir büyük kese altın tutuşturmayı ihmal etmeden.

Uzun bir yürüyüş ile, Çocuk Kafilesi Sincar Dağı'na ulaştı. Bir gün belki Brecht'e denk bir ozan, bu çocuk kafilesinin "Uzun Yürüyüş"ünün destanını yazar.

Daha sonra fikir değiştiren Osmanlı yönetimi, bu çocukları Êzidilerden geri istedi. Êzidiler reddetti. Osmanlı ordusu, Almanların hediyesi kıcı kırık pırpır uçakları ile Sincar Dağı'na bomba yağdırdı.

Tomas Beyin babasının uzun yürüyüşü daha sonra Arap çöllerinden Şehr-i Bağdat'a kadar uzandı. Mardin'e dönmesi ise ancak mütareke döneminde mümkün oldu.

Kendisi gibi bir soykırım yetimi buldu. O da bir başka epepe...

Amerikalı kadın rahibeler, manastırın aşağısında bir bebek ağlaması ile uyandılar. "Fille"

denilerek vahşice boğazlanmış bir Ermeni kadını, son anında doğum yapmış ve adeta, “Biz tükenmeyiz kesme ile” mesajını bırakmıştı dünyaya. Mardin’in o kadim evlerinin aşâğılarındaki, derin bir kuyuya atılmış olan annesinin yanından bebek alınır.

Ama Mardin’in Ermenisizleştirilmesi bitmez. Tomas Bey 1950’li yıllarda (belki de 6-7 Eylül pogram günlerinde), o vadadaki arazilerini Mardin’in kent içi mütegalibe eşrafı yerine Kürtlere bırakmayı tercih ederek aşık olduğu kentten ayrılır. Araba ile, adeta bir yüzen adayı andıran kente, ağlayarak son bir kez bakmaktadır. Bir daha asla dönmeyeceğini bilerek.

100 yıl sonra soykırım bu coğrafyaya geri dönüş yaptı. 1915 soykırımının bazı yörelerde kurbanı olan Êzidiler şimdi topyekün imha tehdidi ile yüz yüze.

Cihatist soykırımcılar, tarihin hiçbir döneminde bölgede yaşanmamış toplu imhayı programlarına almış vaziyetler. En kapsamlı, her türlü farklılığı imha etmeyi hedefleyen bir program bu. Bir çeşit İslam’a faşizm. Buna karşı dikilmek ve tavır koymak, bütün Müslüman kimlikli olanların vicdani görevi değil mi?

Bu faşistlerden korktukları için mi seslerini yükseltmiyorlar?

Ve daha vahimi: yoksa bu katliam ve tehcirleri pasif bir biçimde onaylayıp, sessizlikleri ile bir başka mesaj mı vermek istiyorlar.

Son söz: Mardin Belediyesinin Şahkulu Konağını, bir Soykırım Müzesine dönüştürmesini dilerim.

Kaynak: evrensel.net